

8STE JAARGANG, NR. 139
7 JUNI 2010

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
- 6 BOEKBESPREKINGEN**
- 9 PLATENRECENSIES**
 Barnicle Bill, ICP, Ruud Breuls,
 State of Monc, Hengelo's Jazz 5-tet,
 Keith Jarrett/Charlie Haden e.a.
- 15 CONCERTVERSLAGEN**
 Kenny Garrett, Cosa Brava,
 Richard Bona/Mike Stern e.a.
- EN VERDER:**
- 19 Jazz Connection: Twee Canadezen.**
- 20 25 jaar Bogerman Bigband.**
- 22 New York Calling: Craig Harris.**

JAZZFLITS 140
 staat 28 juni op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**BIG BAND ALLOTRIA
 WINT BIG BAND CONCOURS**

Big Band Allotria heeft zaterdag 29 mei voor de tweede opeenvolgende keer de Topklasse van het Nationaal Big Band Concours gewonnen. Nummer 1 van de Eerste klasse werd de Central Heat Big Band.

In de Topklasse moest de winnende formatie het opnemen tegen het Far East Jazz Orchestra, de Jazzmania Big Band, de Windmill Big Band (vorig jaar nog in de Eerste Klasse), de Amstel Big Band en de Sonic Blast Big Band. De juryleden Rob van Bavel en Erik van Lier beluisterden 's middags alle 'top'-orkesten. Ze wezen de Zwollenaren (naar eigen zeggen de oudste bestaande Nederlandse bigband) en de Amstel Big Band uit Amsterdam (onder leiding van Sven Schuster) als finalisten aan. In die finale bemachtigde Big Band Allotria onder de directie van Herman Nijkamp 's avonds in het Haarlemmermeerse raadhuis de hoofdprijs. In de Eerste klasse kwam de Central Heat Big Band uit Heelsum (leider: Hein Buying) in de finale als beste uit de bus. Tweede werd Big Band Almelo (leider: Frank van Nus).

De winnaars van beide klassen kregen ieder 3.250 euro. Voor de nummers twee lag 1.500 euro klaar. Big Band Allotria ontving bovendien de Dik Trom Wisseltrofee. Behalve Rob van Bavel en Erik van Lier jureerden tijdens het concours ook Loet van der Lee, Sebastian Ohm, Leo van Oostrom en Kurt Weiss. Radio 6 zendt 21 juni opnamen van de finale uit in het programma 'The Bands', om 22.00 uur.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

**OPWINDENDE OPENING JAZZ IN DUKETOWN
 MET ERIC VLOEIMANS EN KYTEMAN**

Tijdens het Pinksterweekeind is het gratis toegankelijke Jazz in Duketown al meer dan dertig jaar vaste prik. Het festival dreigde de afgelopen jaren weg te zakken in middelmaat, maar trombonist Bert Boeren, die dit jaar als programmeur aantrad, heeft het festival een stevige kwaliteitsimpuls gegeven. Los daarvan vindt parallel in de Toonzaal het Tonejazz Festival plaats dat door de VPRO wordt uitgezonden en door Vera Vingerhoeds en trompettist Jeroen Doomernik wordt geprogrammeerd. In de Toonzaal moet je zijn voor de luisterconcerten, dit jaar van onder anderen pianist Franz von Chossy, trompettist Erik Truffaz, en de trombonisten Nils Wogram en Ray Anderson. In het centrum op straat gaat het er ruiger aan toe. Het festival werd geopend met een opwindende ontmoeting tussen de trompettisten Eric Vloeimans (rechts op de foto) en zijn oud-leerling Colin 'Kytelman' Benders (links op de foto).

Tekst en foto: Tom Beetz

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Expositie JazzFlits-fotografen

De fotografen Joke Schot en Rosaria Macri exposeren tot 1 september in Amsterdam (café-restaurant Museum, Linaeusstraat 29) een selectie uit hun muziekfotoarchief, met de nadruk op jazzfoto's. Hun werk is ook te zien op de North Sea Jazz Art Show 2010. Daar zullen zij foto's van bassisten tonen. Joke Schot is de vaste fotograaf van JazzFlits. Rosaria Macri levert incidenteel bijdragen.

Swing Journal stopt

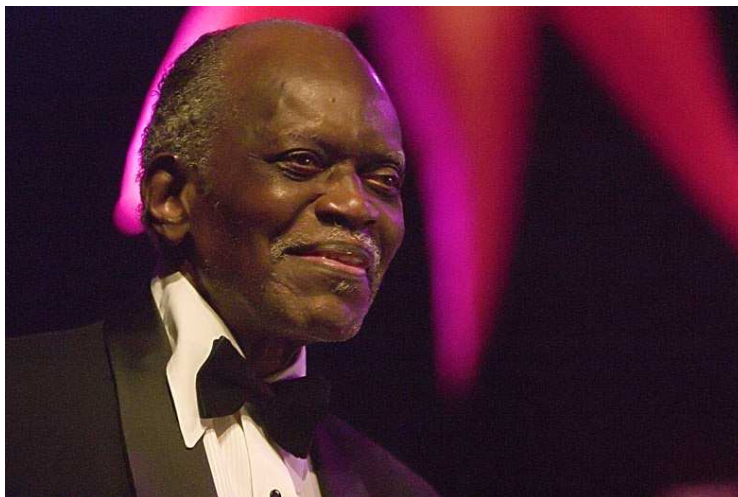
Het Japanse blad Swing Journal gooit de handdoek in de ring. Het magazine, dat in 1947 werd opgericht, heeft met name te kampen met teruglopende inkomsten uit advertenties. Swing Journal speelde een grote rol bij het promoten van de Amerikaanse jazz in Japan. Het blad maakte er musici als trompettist Miles Davis en saxofonist John Coltrane bekend. Medio deze maand verschijnt het laatste nummer.

Sesjun-opnamen van trompettist Chet Baker op dubbel-cd

Onder de titel 'The Sesjun Radio Shows' is medio mei een dubbel-cd verschenen met opnamen van trompettist Chet Baker uit het radioprogramma Tros Sesjun. Baker is te horen met onder anderen Philip Catherine (gt), Cameron Brown (b), Jacques Pelzer (sax), Alphonse Mouzon (dr) en John Engels (dr). De stukken op de cd komen uit vijf uitzendingen. Baker-kenner Jeroen de Valk schreef de begeleidende tekst. De cd van Chet Baker is de eerste in een reeks van twintig Sesjun-cd's. Ze worden samengesteld door oud-Sesjun-presentator Cees Schrama. Schrama is bezig met de montage van de tweede release, zo zegt hij op de website Jazzpress.nl. Die bevat muziek van Art Blakey en The Jazz Messengers.

PERSONALIA

Hank Jones in mei 2009 op The Hague Jazz. (Foto: Tom Beetz)

PIANIST HANK JONES OVERLEDEN

Pianist Hank Jones is 16 mei in zijn woonplaats New York overleden. Hij was 91 jaar en nog steeds actief. Zo zou Jones op 12 augustus aanstaande in Antwerpen op Jazz Middelheim optreden.

Hank Jones (broer van trompettist Thad en drummer Elvin) werd 31 augustus 1918 geboren in Vicksburg, Mississippi. Hij was een veelzijdig en gerespecteerd pianist. Jones startte zijn loopbaan als een navolger van Earl Hines, Fats Waller, Teddy Wilson en Art Tatum. Maar hij voelde zich ook prima thuis in de bebop en speelde onder anderen met saxofonist Charlie Parker en trompettist Dizzy Gillespie. Zangeres Ella Fitzgerald maakte van 1947 tot 1953 van zijn diensten gebruik.

De lijst van musici met wie Hank Jones werkte is lang. Pas in latere jaren trad hij meer op de voorgrond. Bijvoorbeeld in The Great Jazz Trio, dat hij samen met bassist Ron Carter en drummer Tony Williams in 1976 vormde. De groep bleef in tal van bezettingen jarenlang bestaan. In de afgelopen jaren gaf Hank Jones concerten met onder anderen pianist Brad Mehldau (als duo), saxofonist Joe Lovano (als begeleider) en het Metropole Orkest op The Hague Jazz (als solist). Het illustreert hoezeer hij van vele markten thuis was.

"I never tried consciously to develop a touch", vertelde Jones in 1997 aan een Amerikaanse krant. "What I tried to do was make whatever lines I played flow evenly and fully and as smoothly as possible." Dat was allemaal een kwestie van de juiste oefening, dacht hij. "If you practice scales religiously and practice each note firmly with equal strength, certainly you'll develop a certain smoothness." Hank Jones werkte ook veel als studiomusicus en voor de Amerikaanse radio en televisie. Hij is op zeker duizend platen te horen. Jones werd in 1989 tot National Endowment for the Arts Jazz Master benoemd, de hoogste eer voor een Amerikaanse jazzmusicus. Toen hem tien jaar later werd gevraagd hoe hij zijn toekomst zag zei hij: "If you do whatever you can on a daily basis, then the rest takes care of itself." Wat zijn muzikantenleven betreft, antwoordde hij: "You hope that you've been able to make some meaningful contributions to the art form. What else can you do?" Postuum zal nog een cd verschijnen die Hank Jones recentelijk met bassist Charlie Haden opnam.

NIEUWS

Evan Arntzen krijgt Kobe Jazz Award

De 25-jarige Canadees Evan Arntzen heeft de Kobe Jazz Street Award 2010 gewonnen. De klarinettist/saxofonist ontving de prijs 16 mei tijdens het Breda Jazz Festival. De Award wordt jaarlijks op de slotdag uitgereikt aan een veelbelovende muzikant die op het festival te horen was. Arntzen mag in oktober 2011 optreden op het jazzfestival in de Japanse plaats Kobe. De veertigste editie van het Breda Jazz Festival, van 13 tot en met 16 mei, trok 275.000 bezoekers.

Scott Hamilton krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2010/2' toegekend aan de albums: 'Live At Nefertiti' van Scott Hamilton Scandinavian Five (met Ulf Wakenius (gt), Jan Lundgren (p), Jesper Bodilsen (b), Kristian Leth (dr)), 'Lost in a Dream' van Paul Motian, Chris Potter, Jason Moran en 'To Fly To Steal' van het Sylvie Courvoisier, Mark Feldman Quartet. De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Elk kwartaal verschijnt een Bestenliste en elke herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Anthony Braxton 65 jaar

Saxofonist/componist Anthony Braxton wordt 4 juni 65 jaar. Dat wordt op 18 en 19 juni met een reeks concerten in New York gevierd. In de Poisson Rouge en de ISSUE Project Room treden onder anderen Steve Coleman & Jonathan Finlayson, Marilyn Crispell/Mark Dresser/Gerry Hemingway, Nicole Mitchells Black Earth Strings, John Zorn/Dave Douglas/Brad Jones/Gerry Hemingway en het Anthony Braxton 12+1tet op.

Meer jazznieuws vindt u op: <http://www.twitter.com/jazzflits>.

PRIJZEN

Christian Scott op het North Sea Festival '09. (Foto: Joke Schot)

PAUL ACKET AWARD VOOR CHRISTIAN SCOTT

De 27-jarige trompettist Christian Scott krijgt de Paul Acket Award 2010 'Artist Deserving Wider Recognition'. Hij zal de prijs tijdens het komende North Sea Jazz Festival in Rotterdam in ontvangst nemen. Scott speelt 10 juli op het festival.

"Christian Scott is jong maar heeft diepgang. Hij heeft echt wat te vertellen, wat knap is voor zo een jonge artiest", menen de juryleden Maartje den Breejen (kunstredacteur Parool), Benjamin Herman (saxofonist) en Bartho van Straaten (programmeur). "Tegelijkertijd is de muziek van deze trompettist toegankelijk. Hij zit in een groovy, aan fusion verwante scene, waarbinnen hij de grenzen flink oprekt. De jury is hierover extra enthousiast aangezien deze scene niet gekenmerkt wordt door het streven naar vernieuwing". Voor de prijs waren ook de pianisten Gerald Clayton en Vijay Iyer, alsmede de saxofonisten Rudresh Mahanthappa en Tineke Postma in de race. De prijs is voor musici die minder dan twintig jaar professional zijn en die volgens de jury een groter publiek verdienen.

GRONINGSE STAGEBAND WINT DUTCH BIG BAND CONTEST ENSCHEDE

De Stageband uit Groningen (onder leiding van Bert Pfeiffer) heeft de Dutch Big Band Contest in de hoogste klasse A gewonnen. Allard Gosens, gitarist van de Stageband, werd verkozen tot beste solist. De Contest werd 23 en 24 mei in Enschede gehouden.

In de klasse B ging de eerste prijs naar Bigband Exposure uit Enschede. De UTmost Bigband, ook uit Enschede, werd daarin tweede. Little Big Wonder Band en Big Bang wonnen de jeugd-categorieën. Meer dan twintig bigbands namen aan de wedstrijd deel. (Semi-)professionele bigbands streden in de klasse A om de hoogste eer en amateurbigbands in klasse B. Ze werden beoordeeld door een jury bestaande uit Rob Horsting (voorzitter), Allard Buwalda en Martijn Sohier. De jaarlijkse Dutch Big Band Contest kent ook twee jeugd-categorieën: een voor bigbands met leden tot zestien jaar en een voor orkesten met leden tussen de zestien en twintig jaar. De wedstrijd is onderdeel van het International Jazz Festival Enschede.

NIEUWS

Masha Bijlsma. (Persfoto)

Masha Bijlsma betoont eer aan 80-jarige Abbey Lincoln

Zangeres Masha Bijlsma heeft een eerbetoon aan Abbey Lincoln opgenomen: 'For the Love of Abbey'. De cd verschijnt 6 augustus, de dag van de 80ste verjaardag van de Amerikaanse zangeres. De plaat bevat aan Abbey Lincoln gerelateerd materiaal. Als gast zijn de saxofonisten Bob Malach en Tony Lakatos te horen. De cd verschijnt op het Lion Jazz-label.

Nieuwe cd van Rassinfosse/Collard-Neven

Eind augustus brengt het kwartet bestaande uit Jean-Louis Rassinfosse (b), Jean-Philippe Collard-Neven (p), Fabrice Alleman (sax) en Xavier Desandre-Navarre (dr) zijn eerste cd uit. 'Braining Storm' komt uit op het label Fuga Libera. Het kwartet van de vier Belgen kent geen leider. Het kwartet is een 'orkestraal verlengde' van het duo Rassinfosse/Collard-Neven, zegt laatstgenoemde op zijn website. De vier kwamen voor het eerst samen op het Gaume Jazz Festival 2008. De cd is eind vorig jaar opgenomen in Osnabrück. Van de tien stukken zijn er zeven van Collard-Neven, twee van Alleman en is er een van Desandre-Navarre.

Nieuwe Vlaamse prijs voor jonge jazzmusici

Tijdens Gent Jazz wordt op 8 juli een nieuwe aanmoedigingsprijs voor jonge jazzmusici uitgereikt. Initiatiefnemers zijn Jeugd en Muziek, en de auteursrechtenorganisatie Sabam. De prijs is 5.000 euro groot.

PRIJZEN VERVOLG

NEDERLANDER SCHRIJFT ARTEZ COMPOSITION CONTEST 2010 OP ZIJN NAAM

'Gone?', een compositie van Bert Pfeiffer, is 23 mei als beste inzending van de ArtEZ Composition Contest uit de bus gerold. De Zwollenaar kreeg 2.500 euro. De jaarlijkse Contest is een onderdeel van het International Jazz Festival Enschede.

Dit jaar waren 28 composities uit tien verschillende landen ingezonden. Vijf daarvan haalden de finale. Ze werden geschreven door de Italianen Pino Jodice en Nicola Corso, de Oostenrijker Johannes Berauer, de Braziliaan Gustavo Bugni en de latere winnaar Pfeiffer. In de finale in Theater Concordia wekte het Millennium Jazz Orchestra onder leiding van Joan Reinders de composities tot leven. In het bijzijn van hun makers. Een jury bestaande uit Inaki Sandoval (voorzitter), Ab Schaap en Jan Wessels koos unaniem 'Gone?' als beste stuk. Maker Pfeiffer is onder meer leider van de Groningse bigband Stageband. De ArtEZ Composition Contest werd voor de vierde keer gehouden. Voor de wedstrijd slaan het International Jazz Festival Enschede, het Millennium Jazz Orchestra en het ArtEZ Conservatorium Enschede de handen ineen. De Contest staat open voor alle nationaliteiten en is niet gebonden aan een leeftijdsgrens.

OVERIG

ILJA REIJNGOUD NAMENS ROTTERDAMS CONSERVATORIUM OP WORLD EXPO SHANGHAI

Trombonist Ilja Reijngoud, docent aan het Rotterdams Conservatorium, speelde 18 mei in het 'Rotterdam Water City'-paviljoen op de World Expo 2010 Shanghai. Zijn optreden, samen met een aantal jazzstudenten, maakte deel uit van een programma dat werd bijgewoond door ruim duizend aanwezigen, onder wie kroonprins Willem-Alexander, prinses Máxima en burgemeester Aboutaleb. Tijdens zijn verblijf in China gaf Reijngoud ook nog een aantal workshops op het Shanghai Conservatory of Music. Verder trad hij in de JZ club op met een internationaal samengestelde bigband van jeugdige musici (zie foto; Reijngoud steekt op de laatste rij boven iedereen uit). (foto: pr Codarts)

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Hans Mantel maakt ECM-podcast

Onbekend maakt onbemind. Wellicht daarom maakt presentator Hans Mantel in opdracht van ECM Nederland een reeks podcast met de muziek van dit Duitse label. Hans Mantel duikt elke week in de geschiedenis van ECM Records met oud en nieuw luistermateriaal. De programma's duren een uur en zijn te beluisteren op en te downloaden vanaf de website van het label:

www.ecmrecords.nl.

Stomme film over Louis Armstrong in de maak

Regisseur Dan Pritzker werkt aan een stomme film over trompettist Louis Armstrong. Deze gaat in augustus in vijf Amerikaanse bioscopen in première. Voor de bijbehorende live-muziek tekennen pianiste Celine Licad en een tien man sterk ensemble onder leiding van trompettist Wynton Marsalis. Pritzker werkt ook aan een film over cornettist en jazzpionier Buddy Bolden, met Jackie Earle Haley in de hoofdrol. Die film wordt volgend jaar uitgebracht.

Stephanie Francke wint Junior Jazz Award Zeeland 2010

Saxofoniste Stephanie Francke heeft 23 mei tijdens het Internationaal Jazzfestival Middelburg de Junior Jazz Award Zeeland in de categorie 'vakstudenten' gewonnen. "Solistisch kwam ze goed uit de verf en ze speelde interessante noten", aldus jurylid Dick de Graaf op de website van het dagblad PZC. Francke, die 500 euro won, studeert aan het Conservatorium van Rotterdam en speelt onder meer in het Clazz Orchestra. De publieksprijs was voor de Haagse formatie Up Tempo.

Misha Mengelberg 75

Het ICP is van 5 tot en met 8 juni in Berlijn. Op de eerste dag van de trip viel de 75ste verjaardag van leider/pianist Misha Mengelberg. Hij vierde dat tijdens het concert in Die Wabe in het bijzijn van veel Nederlandse gasten.

OVERLEDEN

Edgar Bateman, 17 mei 2010 (80?)

Drummer Edgar Bateman, geboren 1929 of 1930, overleed 17 mei 2010 in Philadelphia. Hij was eind 1964 in Nederland met vibrafonist Walt Dickerson.

Het laatste jazznieuws vindt u op: <http://www.twitter.com/jazzflits>.

KORT NIEUWS

Jazz in Duketown trekt 125.000 bezoekers

Mede door het mooie weer kwamen tijdens de Pinksterdagen zo'n 125.000 mensen naar 's Hertogenbosch voor het festival Jazz in Duketown. Vorig jaar noemde de organisatie nog een aantal bezoekers van 300.000. Toch was het deze 37ste editie niet minder druk dan toen. Het verschil in het bezoekersaantal vloeit voort uit een andere wijze van tellen. Dit jaar is een schatting gemaakt op basis van een meting van het aantal mobiele telefoons in de Bossche binnenstad. Daarvoor werd een methode gebruikt die is ontwikkeld door Bluetrace en TNO.

Bob van Luijt presenteert jazzcompositie van 45 minuten

Samen met zijn groep Square Orange doet basgitarist Bob van Luijt op 8 juni in Zwolle zijn Master-eindexamen van het ArtEZ Conservatorium. Op die avond zal hij zijn jazzcompositie 'Movement' presenteren. "Dat is een spannende compositie die je 45 minuten op het puntje van je stoel laat zitten", aldus Van Luijt. Van Luijt werkte aan het stuk tijdens een studie aan het Berklee College of Music. Square Orange bestaat naast leider Van Luijt uit Raoul van Herpen (toetsen), Sjoerd Visser (saxen, fluit), Norbert Kögging (voc, perc), Joost Visser (perc) en Job Noordmans (dr).

Piet Noordijk tijdens het North Sea Jazz Festival 2009. (Foto: Joke Schot)

NCRV maakt televisiedocumentaire over Piet Noordijk

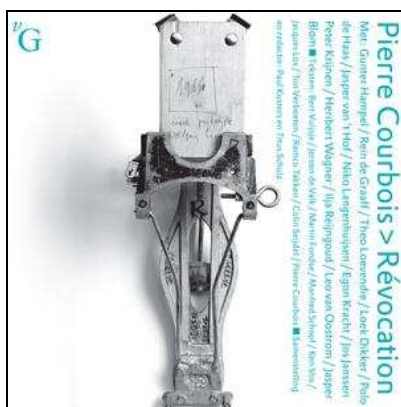
De NCRV maakt een televisiedocumentaire over Piet Noordijk. In het programma komen onder anderen Aad Bos en Joop van Zijl aan het woord over de altsaxofonist. Noordijk vierde 25 mei zijn 78ste verjaardag.

As Guests maakt cd met strijkers

Het kwartet As Guests heeft begin juni in het Vlaamse Neerpelt een nieuwe cd opgenomen. Voor 'Universal Mind' is de vaste formatie (Michal Vanoucek (p), Miro Herak (vibr), Yonga Sun (dr) en Brice Soniano (b)) uitgebreid met drie strijkers. Te weten Jeffrey Bruinsma (viool), Oene Van Geel (altviool) en Jorg Brinkman (cello). De cd wordt in het najaar uitgebracht in de reeks JazzCase. 'Universal Mind' is het derde album van As Guests. Het kwartet won in 2004 de Dutch Jazz Competition.

JAZZ OP PAPIER

TENNISSEN MET PIERRE COURBOIS

**Paul Kusters en Titus Schulz
(samenst. en red.).**

Pierre Courbois : Révocation.

Utrecht : Van Gruting, 2010.

226 pag. : ill. ; 23x23 cm.

ISBN 978-90-75879-53-7 ing.

Prijs: 29,90 euro

Laatste vraag in een boek over drummer Pierre Courbois: "Wat vind je negatieve kanten aan Pierre? Iedereen praat zo lyrisch over hem, het wordt bijna eng." Jasper Blom redt zich eruit met een diplomatiek antwoord: "Een eigenschap van iemand kan naar twee kanten uitslaan. [...] Dus mocht Pierre een bepaalde slechte eigenschap niet hebben, dan zou hij deze ook niet in het goede hebben. Dat zou hem een minder unieke persoon maken."

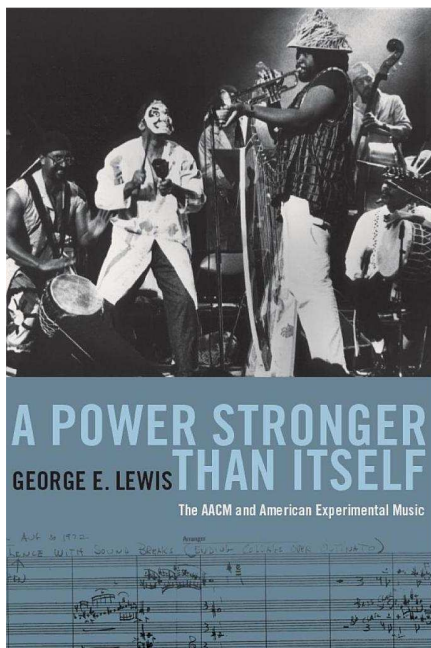
Ondubbeltzinnig waar. Pierre Courbois is uniek: in zijn spelopvattingen, de omgang met het instrument zelf, zijn leiderschap, en de open wijze waarop hij je deelgenoot maakt van zijn opvattingen. Al is de verschijning van dit boek dan ingegeven door Courbois' zeventigste verjaardag, toch is het niet doelbewust een liber amicorum geworden. Alle loftuitingen van degenen die Jasper Blom voorgingen, komen spontaan naar boven en zijn gemeend.

Over de opbouw van dit boek zou ik u het liefst verwijzen naar de heldere uiteenzetting van samensteller Titus Schulz. In het kort: toen een traditionele biografie niet haalbaar bleek, werd gekozen voor een idee van Peter Krijnen: "Zet mij, Jasper [van] 't Hof en Pierre bij elkaar en we praten zo een boek vol." Ieder hoofdstuk zou kunnen uitgaan van één bepaalde band of bezetting en dan zou het vooral over muziek gaan. Door een combinatie van verschillende muzikanten en wisselende interviews kon een totaalbeeld ontstaan, dat op drie pijlers zou moeten rusten: 1. Pierre als muzikant (Leo van Oostrom: 'Spelen met Pierre was iets als tennissen') 2. Pierre als bouwer van zijn slagwerk en uitvinder van allerlei speciale onderdelen en 3. Pierre als componist.

Uiteraard zijn er ook hoofdstukken die van dit patroon afwijken. Een goed neergezet profiel door Remco Takken zet meteen al de toon: de stem van Courbois zelf is er veelvuldig in te horen. In een meer vaktechnisch deel is Courbois alleen aan het woord. De titels van de drie hoofdstukken zeggen genoeg: De tweede linkerhand, Lange veren, lange draden, laag en droog, en Uitvinding of verbetering? Een en ander is geïllustreerd met diagrammen en tientallen close-ups van onderdelen als voetpedalen, vleugelmoeren en een zelfgemaakte clutch op de hihat. Van Courbois' eigen compositie 'Révocation' – Frans voor herroeping, annulering – en waarnaar dit boek genoemd is, is de volledige partituur afgedrukt. Martin Fondse en Manfred Schoof, trompettist in het Gunter Hampel Quintet uit 1965, analyseren het stuk. Het nut van een 'echte' discografie wordt nog eens vergroot, doordat de redactie de gelukkige gedachte had in de teksten daarnaar te verwijzen. Origineel is een tijdbalk op het achterkaft, waar de diverse bands met lijnen zijn aangegeven. Het opnemen van al deze onderdelen laat zien dat er bij dit boek, in de geest van Courbois zelf, geen enkele commerciële concessie is gedaan en dat alleen al maakt het sympathiek. Ook redacteur Titus Schulz, die tevens verantwoordelijk is voor de vormgeving, kon volledig zijn gang gaan. Dat heeft geleid tot pagina's propvol informatie: millimeterkleine, lichtgrijze biografietjes van de geïnterviewden tussen de regels in, en fotootjes die in de toch al smalle marges zijn weggedrukt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

“Bij dit boek is geen enkele commerciële concessie gedaan en dat alleen al maakt het sympathiek.”

George E. Lewis
A Power Stronger Than Itself
The AACM and
American Experimental Music
 Chicago :
 The University of Chicago Press, 2009.
 724 pag. : ill.
 ISBN 978-0-226-47696-4, paperback.
 Prijs: 25 dollar.

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

In een boek met zo'n verscheidenheid lijken uitglijders niet te voorkomen. Zo lezen we 't-shirt' en 'vlees nog vis' (pag. 63), en werden de namen verbasterd van Tony Oxley, Eduard Ninck Blok, Charly Antolini en Terry Gibbs. In de afkorting RONO staat de R niet voor Radio, maar voor Regionale.

Laat de lezer zich niet afschrikken door de overdaad; deze rijke uitgave geeft niet slechts een kijkje, maar een ruime blik achter de schermen van het muzikantenbedrijf en die van de hoofdpersoon in het bijzonder, een heel boek vol.

Jan J. Mulder

EEN STANDAARDWERK OVER DE AACM

'A Power Stronger Than Itself' is een boek dat zowel de blik van een insider biedt als de analyse van een academicus. George Lewis is trombonist, maar ook hoogleraar aan Columbia University. Als lid van de AACM (in de 'tweede golf', zoals hij het in zijn boek noemt) maakte hij een deel mee van wat hij in deze lijvige 'biografie van een beweging' beschrijft. Voor die periode daarvoor (maar ook om een inzicht te krijgen in de opvattingen van zijn generatiegenoten en de latere instromers) voerde hij een groot aantal interviews. Daarnaast had hij de beschikking over authentiek bronnenmateriaal, zoals een bandopname van de stichtingsvergadering van de Association for the Advancement of Creative Musicians (AACM) op 8 mei 1965.

Die vergadering, ten huize van trompettist Philip Cohran, vond plaats op instigatie van de pianisten Muhal Richard Abrams en Jodie Christian en drummer Steve McCall. Ze stuurden kaarten rond om musici te attenderen op hun initiatief, en het te komen steunen. Veel van de aanwezigen kwamen voort uit de beroemde Experimental Band van Abrams, die als een kweekvijver diende voor nieuw talent. Op diverse momenten hebben vele van de latere grote namen van de AACM (de rietblazers Roscoe Mitchell, Joseph Jarman, Anthony Braxton en Henry Threadgill, violist Leroy Jenkins, bassist Malachi Favors) allemaal deel uitgemaakt van Abrams' orkest, hetgeen de pianist een soort aartsvaderrol gaf.

Lewis, die de draad al oppakt ruim vóór de Experimental Band en de oprichtingsvergadering van de AACM, laat merken dat hij interesse heeft in de sociologische en antropologische aspecten van de Grote Migratie vanuit de zuidelijke staten naar Chicago. Veel muzikanten van de eerste generatie hebben ouders die deze trek hadden gemaakt, of werden als kind meegenomen naar de grote stad in het Midden-Westen.

In het behoorlijk gesegregeerde Chicago ontstaat de AACM dan ook als puur zwarte organisatie, een goed voorbeeld van de zelfwerkzaamheid en zelfredzaamheid die tekenend was voor zwarte kunstenaars in de periode van de opkomst van de burgerrechtenbeweging. Hoewel er ooit één blank lid werd toegelaten (de nu in de vergetelheid geraakte vibrafonist Emanuel Cranshaw), wordt die in 1969 uiteindelijk uit de organisatie weggestemd door zijn zwarte collega's. De ervaringen van het mislukken van de raciaal gemengde Jazz Composers Guild (eveneens een belangenorganisatie, van iets eerdere datum, met onder meer Archie Shepp, Carla Bley, Cecil Taylor, Bill Dixon en Roswell Rudd) zal zeker hebben bijgedragen aan de beslissing om als puur zwarte organisatie te willen doorgaan.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

“In zijn verslagen en analyses houdt Lewis een goede balans tussen academische eruditie en de losheid van de spreektaal uit de interviews. Dat biedt diepgang naast leesbaarheid, plus een insidersverhaal naast doorwrochte en ter zake doende analyses.”

De hoofdrolspelers worden in het boek een voor een voorgesteld middels een korte biografie tot aan hun toetreding tot de AACM, hetgeen ze plaatst in de geschiedenis van de beweging, en in de muziekgeschiedenis.

We horen van de ruime achtergrond aan blues-, r&b- en gospelbands waarin de muzikanten hun ervaring hebben opgedaan alvorens zich te storten in het maken van de Great Black Music, zoals de zelfbedachte term later wordt. Het mogelijk maken van omstandigheden om die muziek tot bloei te laten komen is eigenlijk het belangrijkste doel van de AACM.

Daartoe gaan ze concerten organiseren, starten ze een muziekschool om jonge talenten te begeleiden, en wordt er respect gekweekt tussen musici en de zakenmensen uit de muziekbusiness (boekingsagenten, zaaleigenaren, critici enzovoorts). Belangrijk is ook hun visie op de (muzikale en etnische) traditie en spiritualiteit en spirituele groei. Deze visies zijn samengevat in een negental doelen, die op pagina 116 opgesomd worden.

Die doelen maken ook duidelijk dat de AACM geen stijl propageert, alhoewel zaken als multi-instrumentalisme, het gebruik van 'kleine instrumentjes' en het zoeken naar timbre-ontwikkeling en dynamiekgebruik wel door de meeste musici worden gebezigd. Ook wordt vanaf de oprichtingsvergadering benadrukt dat het de musici vooral te doen is om het spelen van 'original music'. Dus geen standards of Great American Songbook-repertoire, maar vooral eigen composities. De beweging kent dan ook in Roscoe Mitchell, Muhal Richard Abrams, Anthony Braxton en Henry Threadgill componisten van formaat. Lewis maakt overigens duidelijk dat een van de grote verschillen tussen de improvisatiemuziek van de AACM en van de Europese tijdgenoten hem juist zit in die compositorische basis. Er wordt zelden of nooit helemaal vrij geïmproviseerd.

In de loop van de jaren zestig en zeventig waaiert de AACM uit naar andere locaties. Het Art Ensemble of Chicago en het trio Braxton, Jenkins en Wadada Leo Smith en anderen vertrekken naar Europa om zich uiteindelijk in Parijs te vestigen. Na terugkeer in Chicago blijkt de situatie daar ook niet meer optimaal te zijn, en verkast een groot aantal musici naar New York, uiteindelijk zelfs aartsvader Abrams. Het komt tot de oprichting van een New Yorkse afdeling, die ten slotte (na een conflict) onafhankelijk gaat opereren van Chicago, waar inmiddels een tweede generatie is opgestaan met musici als de rietblazers Douglas Ewart en Edward Wilkerson, trompettist Rasul Siddik en slagwerker Kahil El'Zabar.

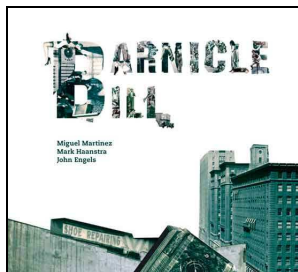
In zijn verslagen en analyses houdt Lewis een goede balans tussen academische eruditie (het notenapparaat beslaat bijvoorbeeld 75 pagina's) en de losheid van de spreektaal uit de interviews. Dat biedt diepgang naast leesbaarheid, plus (zoals ik al eerder meldde) een insidersverhaal naast doorwrochte en ter zake doende analyses. Soms is de gedetailleerdheid wat al te groot, en krijg je de neiging om wat door te bladeren, maar die momenten zijn in de minderheid. Lewis heeft een standaardwerk afgeleverd, dat bijzonder is omdat het een biografie van een beweging is, en niet zozeer van de afzonderlijke muzikanten. Wie meer over Anthony Braxton wil weten, bijvoorbeeld, kan terecht bij de uitstekende biografie van Ronald M. Radano (New Musical Figurations), en zo geldt dat voor alle hoofdrolspelers. Ze zijn immers allemaal even belangrijk geweest in het 45-jarig bestaan van de AACM. **Herman te Loo**

CD-RECENSIES

BARNICLE BILL TRIO

Barnicle Bill

TryTone

Bekijk Barnicle Bill; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=y9w5PnBStyI>

STATE OF MONC

Phantom Speaker (cd/dvd)

Sound Camp

Bekijk State of Monc; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=NeXShc-3Alo>

De kelder van drummer John Engels is welhaast legendarisch. Als hij niet ergens aan het optreden is, strijkt hij er graag neer om er met allerlei 'vogels' nieuwe muzikale ontmoetingen te genereren. Zo mochten altsaxofonist Miguel Martinez en (akoestisch) basgitarist Mark Haanstra zich ook eens onderdompelen in het souterrain in de Amsterdamse Watergraafsmeer. Het klikte uitstekend met de meesterdrummer, en het drietal hield zich aanvankelijk vooral bezig met muziek uit de jaren dertig en veertig. De naam van het trio is daar ook op terug te voeren. 'Barnicle Bill' was een liedje dat onder meer door trompettist Bix Beiderbecke aan een jazzonderzoek werd onderworpen. Gaandeweg kwam er meer repertoire bij, en dan vooral 'standards die net geen standards zijn geworden'. Op de debuut-cd 'Barnicle Bill' treffen we daarom Chu Berry's 'Christopher Columbus' aan, maar ook Parkers 'Relaxin' at the Camarillo' en Ornette Colemans 'Lorraine'. Het drietal zet het repertoire naar eigen hand op een manier die misschien niet spectaculair is, maar wel uiterst smaakvol, verfijnd en vooral swingend. Want zeker dat laatste dat kun je natuurlijk wel aan John Engels overlaten. De groep doet een uitgebreide tour (voor info hierover: www.barniclebilltrio.nl) om te vieren dat de drummer inmiddels alweer 75 is. Niet dat je dat hoort: hij klinkt gewoon als drie drummers van 25.

Herman te Loo

State of Monc is het klankenspectrum dat volledig draait om Hielke Praagman (elec) en Arthur Flink (tp). Ze weten samen een stel medemuzikanten aan te sporen tot grote hoogte. Elektronica, hoge tempi en een stevige grooves zijn de ingrediënten. En natuurlijk gespierde blazers. Speelde tenorsaxofonist Ben van den Dungen op de cd 'Clippertron' (2006) alleen op twee tracks, inmiddels is hij een vaste factor van de band. Dat de groep live ook erg goed klinkt blijkt wel uit deze opnamen. Ze zijn gemaakt op twee avonden in december 2008, in Lantaar/Venster.

Niet alle stukken zijn dansbaar wegens het feit dat er niet direct bij aanvang een strak tempo is. Later komt dat steeds weer ruimschoots goed en menige DJ en zijn publiek zullen hier veel plezier aan beleven. 'Field X' is oude bekende met lange trompetlijnen over een vlotte ritmelaag. Ook 'The Hitman', 'Mindbeamer' en 'Suyuz One' komen van de eerder genoemde cd 'Clippertron'. 'Pannotia' opent met een zware baspuls. Eén en dezelfde, steeds weer herhaalde, diepe toon beheerst het gehele nummer. Meesterlijk!

Er staan tien stukken op de cd en vijf op de dvd. De dvd is volgens Arthur Flink bedoeld als een levendige aanvulling op de cd. Flink: "Wij staan stil op het podium, maar met deze beelden wordt het wat levendiger en boeiender". De dynamiek van de muziek wordt inderdaad versterkt door de hippe beelden. De dvd is gemaakt met één vaste camera en een stel amateurcamera's. Het geheel is nogal losjes uit de hand gefilmd en van mij had het om die reden ook een dubbel-cd mogen zijn. Wees alleen voorzichtig met het draaien van deze plaat in de auto; voor je het weet rij je veel te hard. State of Monc laat horen dan er in het Nujazz-segment veel mooie progressieve dingen gebeuren die ook en vooral de jeugd zullen aanspreken.

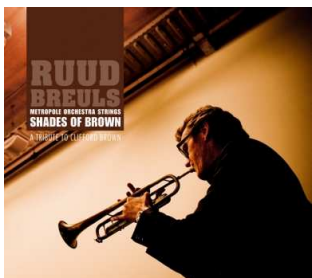
Peter J. Korten

KEITH JARRETT/CHARLIE HADEN
Jasmine
 ECM

Beluister een stuk van 'Jasmine':
<http://bit.ly/a9vIEo>

RUUD BREULS
EN DE METROPOLE STRINGS
Shades of Brown
 T2 Entertainment

VERVOLG CD-RECENSIES

Na twaalf jaar niet in de studio te hebben opgenomen – wel werden veel concerten op cd uitgebracht – komt pianist Keith Jarrett met een studióplaat. 'Jasmine' is in de privéstudio van Jarrett opgenomen, net als zijn solo-cd 'The Melodie At Night, With You' (1999). Jarrett speelt met bassist Charlie Haden en het is hun eerste opgenomen samenwerking sinds dertig jaar. In 1976 verscheen de lp 'Eyes Of The Heart' van het American Quartet, met Paul Motian (dr) en Dewey Redman (sax). Het duo had zich nauwelijks voorbereid. Dat was ook niet nodig, ze kennen elkaar en het repertoire door en door. 'Jasmine' bevat acht stukken, allen standards zoals: 'For All We Know', 'Body And Soul' en het vaak door Jarrett opgenomen 'Don't Ever Leave Me'. Hoewel we hier naar twee virtuozen luisteren, is hun muziek beslist niet virtuoos. Jarrett is in staat veel boeiender albums te maken. Bij het intieme 'Jasmine' wordt ervoor gekozen veilig en risicoloos te werk te gaan. Het gebrek aan spanning en durf maakt de cd tot een van de mindere werken uit het overigens rijke oeuvre van Jarrett. Het lijkt allemaal een beetje toevallig. De sfeer doet sterk denken aan de twee cd's die altsaxofonist Lee Konitz opnam in de 'Jazz Bakery' in Los Angeles. Haden was daar ook bij en op piano speelt Brad Mehldau. Deze twee platen hebben het voordeel dat je er ook een saxofonist en een drummer bij krijgt. Maar de echte fans van Keith Jarrett zullen deze laatste zinnen vast niet lezen. Zij staan ondertussen al in de platenwinkel.

Peter J. Korten

Met het uitkomen van de cd 'Shades of Brown' van trompettist Ruud Breuls met de strijkersectie van het Metropole Orkest, wordt een klein raadseltje opgelost. De muziek werd op 25 juni 2008 live opgenomen in het Bimhuis. Die datum en locatie staan ook vermeld op de cd/dvd 'Swinging with Strings' van saxofonist Piet Noordijk. Nu begrijpen we waarom Ruud Breuls op die cd in het slotnummer 'What is this thing called love' als een duveltje uit een doosje tevoorschijn kwam voor een trompetsolo. Hij was er voor 'Shades of Brown'.

Het album is een eerbetoon aan de Amerikaanse trompettist Clifford Brown. De gekozen stukken zijn te vinden op Browns 'With Strings'-album uit 1955 en behoren tot de vaste kern van het Amerikaanse liedboek: 'Yesterdays', 'Willow Weep For Me', 'Embraceable You', 'Where or When'; het collectieve geheugen zit er vol mee. De Finse componiste Outi Tarkiainen maakte de nieuwe arrangementen voor Ruud Breuls en zijn strijkers. Trompettist Breuls laat zich van zijn warme kant horen. De vaardige solist neemt alle tijd om zijn visie op het materiaal te geven. Zijn improvisaties hebben een mild karakter. Zo te horen heeft Ruud Breuls alleen zijn bugel, dan wel de onderste regionen van zijn trompet gebruikt. 'Brownie' pakte het indertijd heel anders aan. Hij speelde 55 jaar geleden een slag sneller en diens trompet is ook veel scherper opgenomen dan het instrument van Ruud Breuls nu. De strijkersectie van het Metropole Orkest leverde in het Bimhuis een goede prestatie: de trompettist wordt heel 'mellow' begeleid.

Het puntige van Clifford Browns 'With Strings' heeft op 'Shades of Brown' plaats gemaakt voor een warme, welige klank. Geen plaat voor de zaterdagavond. Maar als je 'm op zondagmorgen opzet, doe je een uitstekende zet.

Hessel Fluitman

HENGELO'S JAZZKWINTET
Hengelo's Jazzkwintet
Eigen beheer
www.hengelosjazzkwintet.nl

Bekijk het Hengelo's Jazzkwintet hier:
<http://bit.ly/9n6cxP>

ICP ORCHESTRA
ICP 049
ICP

VERVOLG CD-RECENSIES

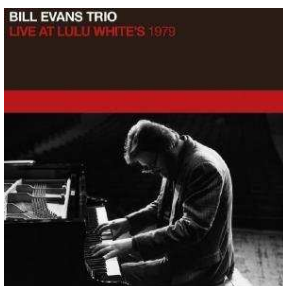
De leden van het Hengelo's Jazzkwintet zijn nog geen twintig jaar oud. Ze kozen de Jazzdag in Amersfoort om zich aan een groter publiek voor te stellen en huurden een kraampje. "We willen bekend worden buiten Twente", zei pianist Thianam Thijs. "Ik zal even onze manager halen." Dat bleek zijn moeder Cynthia te zijn! Zij gaf mij deze cd. Even voorstellen? Amber Krake (as, ts), Sebastiaan Haverkate (tp), Thianam Thijs (p), Filip Asscher (b) en Thies Bouwhuis (dr). De band deed mee aan het Prinses Christina Jazz Concours, het Open Podium Twente, een internationaal concours in Hongarije en deed het voorprogramma van popformatie Kane in – u raadt het al – Hengelo. Nu is er een titelloze cd met acht stukken; een enkele eigen compositie en zelfs Roy Hargrove's 'Strasbourg St. Denis' wordt onder handen genomen. De stukken worden enthousiast vertolkt en hebben iets aanstekelijks. Erg leuk is 'Make Me A Memory (Sad Samba)' van Grover Washington Jr. Het lagere tempo maakt het stuk overzichtelijk en smaakvol. Aan speelplezier en durf ontbreekt het hier zeker niet. De jongelui geven hun jazzmuziek een fris tintje. Wel zou een betere en vooral uitgebalanceerde opname veel goed doen. Het doel van de musici is om naar het conservatorium te gaan en later op het North Sea Jazz Festival te spelen. Kort geleden verliet bassist Nick Kamphuis de groep al; hij was toegelaten tot het conservatorium. De jeugd heeft de toekomst.

Peter J. Korten

Gelukkig is het ICP Orchestra de laatste jaren bezig met een discografische inhaalslag. Na betrekkelijk stille jaren komt er nu regelmatig weer wat nieuws van dit Nederlandse toporkest uit. Deze cd, simpelweg 'ICP 049' geheten (zoals dat vroeger in het elpee-tijdperk wel vaker gebeurde), bevat live-opnamen uit juni en september 2009, gemaakt in Maasmechelen en Amsterdam (Bimhuis). Als extraatje staat er de videoclip 'Stijgerpijp' op, die Barbara Hin en Martin van der Veen onlangs maakten voor de groep. De muziek valt uiteen in gecomponeerde/gearrangeerde stukken en vrije improvisaties. Die laatste hebben een titel die bestaat uit de eerste twee letters van de deelnemende muzikanten. Zo is 'Mitrab' een trio van Misha (Mengelberg), Tristan (Honsinger) en Ab (Baars) en biedt spannende contrasten tussen de welluidende cello-lijn van Honsinger en de Verfreemdungs Effekten van Baars. De drie improvisaties die de cd biedt tonen aan hoe groot het vormgevoel van de deelnemers is, en hoe moeiteloos de ICP-leden elkaar kunnen vinden en uitdagen. Daarnaast herbergt de groep in Baars en Michael Moore twee sublieme arrangeurs die hier hun eigen weg gaan met materiaal van Herbie Nichols ('Busy Beaver', gearrangeerd door Baars), Ellington ('Sonnet in Search of a Moor', ook van de hand van Baars) en Mengelberg (zoals het door Moore Ellingtoniaans georkestreerde 'No Idea'). Laten we vooral ook de relativerende humor niet vergeten, bijvoorbeeld in de absurdistische tekst van Mengelbergs 'Niet Zus, Maar Zo': 'Ik schijn, ik schijn een hond te zijn, afijn, afijn, afijn.' Het fraai verzorgde digipack (ditmaal niet vormgegeven door Han Bennink) bevat een boekje met raak getroffen foto's van de bandleiden, van de hand van Ton Mijs. Allemaal redenen om ook deze ICP-plaat weer aan te schaffen.

Herman te Loo

BILL EVANS TRIO
Live at Lulu White's
Gambit Records

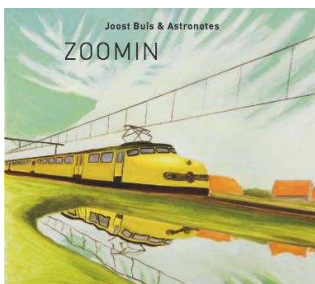
VERVOLG CD-RECENSIES

Een krap jaar voor zijn dood trad pianist Bill Evans in Lulu Whites in Boston op. Om precies te zijn op 30 oktober 1979. Het concert werd uitgezonden door de radio en die radio-opname is nu op cd verschenen onder de titel 'Live at Lulu White's'. Het is één van de vele live-opnamen uit de jaren 1979 en 1980 die postuum is uitgebracht (Evans stierf op 15 september 1980). Het programma dat Evans deze avond speelde is daardoor redelijk bekend. Stukken als 'Re: Person I Knew', 'Midnight Mood', 'M.A.S.H.', 'Laurie' en 'My Romance' kun je vergelijken met versies op andere live-opnamen uit die tijd. Dan merk je bijvoorbeeld dat Evans in Boston ingetogener speelde dan een maand later tijdens een concert in Parijs. Bijzonder is dat 'I'm Getting Sentimental Over You' tijdens het recital in Boston werd uitgevoerd. Dat stuk kom je niet zo vaak tegen bij Bill Evans. In de stukken preludeert Evans regelmatig naar het thema toe. Daar aangekomen, sluiten zijn begeleiders zich bij hem aan. Neem 'The Peacocks'. Dit speelt hij warm, vol en met aandacht. In het afsluitende 'My Romance' zoekt de pianist lang naar de melodie. Na krap twee minuten voorspel duikt hij het thema in. Vervolgens mogen de slagwerker en de bassist zich over de romance uitspreken. Als Evans dan uiteindelijk weer het heft in handen neemt, gaat hij steeds feller spelen. Gedrieën breien ze een stevig slot aan het stuk en de set.

Bill Evans heeft eens gezegd dat hij dit trio, met Marc Johnson aan de bas en Joe LaBarbera op drums, als zijn beste ooit beschouwde. Dat betekent dat het zijn beroemde trio met bassist Scott LaFaro en drummer Paul Motion, dat rond 1960 de manier van spelen in een pianotrio ingrijpend veranderde, zou overtreffen. Dat is nogal wat. Ik hou het bij de constatering dat de samenwerking tussen de drie voorbeeldig is.

Hessel Fluitman

JOOST BUIS & ASTRONOTES
Zoomin
Data Records

Bekijk de Astronotes; klik hier:
<http://bit.ly/cDq5TY>

Dat werd tijd, zeg. De eerste cd van trombonist Joost Buis en zijn Astronotes is alweer zes jaar oud, en de band is wel zo leuk dat je er meer van in de kast wilt hebben. Bovendien is het tienkoppige orkest flink gegroeid in de tussenliggende jaren. De Astronotes begonnen ooit als project rond de muziek van Sun Ra, maar daar is nu weinig tot niets meer van terug te horen – hooguit een muzikale houding, waarbij traditie en vernieuwing een ijzersterke combinatie aangaan. Buis is inmiddels een door de wol geleverde trombonist die op 'Zoomin' laat horen dat hij het vak van arrangeren en componeren goed onder de knie heeft gekregen in de vele ensembles waarvan hij deel uitmaakt(e). Stukken als 'Ruurló' en 'Hummelo' zijn geworteld in de muziek van de swing era (en behoorlijk Ellingtoniaans georkestreerd), maar bieden genoeg vervreemdende elementen (gekke percussiegeluidjes, plotseling wegscheurende blazers, een ronkende gitaar) om niet door te gaan voor retro. In de verhouding tot zijn bandleiden is Buis in gedachte ook schatplichtig aan Sun Ra en Ellington. Hij weet exact waar hij zijn mensen optimaal tot hun recht kan laten komen. Zo schittert baritonsaxofonist Frans Vermeerssen in het aan Harry Carney opgedragen 'Youth', mag Jan Willem van der Ham een solo met heerlijke grote intervalsprongen neerzetten in 'Icy', en pakt de leider zelf melodieuze uit met zijn superieure toon in 'Biefstuk' (zo te horen zijn lievelingseten!). Labeleigenaar Dick Lucas nam het allemaal kraakhelder op in het Amsterdamse Muziekgebouw aan 't IJ.

Herman te Loo

COUNT BASIE
One More Time
Music from the pen of Quincy Jones
American Jazz Classics

VERVOLG CD-RECENSIES

Nadat Count Basie zijn bigband eind jaren vijftig opnieuw op de kaart had gezet met de door Neal Hefti gearrangeerde langspeler 'The Atomic Mr. Basie', ging hij met Quincy Jones als componist en arrangeur in zee. Dat resulteerde in de langspeelplaat 'One more time, Music from the pen of Quincy Jones'. Die lp is nu (opnieuw) op cd uitgebracht. Wie bij de combinatie van de twee reuzen op spanning en sensatie rekent, komt bedrogen uit. De drukte van een bigband in 'full flight' ontbreekt. Slechts een enkele keer komen de verschillende blazerssecties als één geheel tot klinken. De composities zijn stuk voor stuk beschaafd te noemen. De keurig gearrangeerde stukken komen ontspannen en relaxed uit de speakers. Ze getuigen ieder voor zich van vakmanschap en goede smaak.

Quincy Jones pakte de zaken aan op een wijze die je eerder bij Basie's eeuwige concurrent Ellington zou verwachten. Hij legde in zijn arrangementen de nadruk op de individuele kwaliteiten van de orkestleden. Die waren dan ook ruim voorhanden. De bigband had indertijd musici als de trompettisten Thad Jones en Joe Newman, de trombonisten Henry Coker en Al Grey, en de rietblazers Frank Wess en Frank Forster in de gelederen. Desalniettemin verwacht je bij Count Basie eerder volledige secties in het geluidsbeeld.

Voor 'One More Time' werd slechts een enkel uptempo-stuk opgenomen. Het is vooral blues wat de klok slaat. 'I needs to be with' is daar een schitterend voorbeeld van. Trombonist Al Grey mag zich helemaal uitleven in dat stuk.

Omdat er naast de tien tracks van de lp 'One More Time' genoeg ruimte overbleef, zijn nog tien stukken toegevoegd van de Basie-band met strijkers. Stukken die nooit eerder op cd verschenen. Zeven ervan werden door George Williams gearrangeerd. Ze werden in mei 1960 vastgelegd, met saxofonist Illinois Jacquet in de hoofdrol. De fluitisten spreiden een muzikaal bedje voor hem. De overige drie zijn van de hand van Quincy Jones. Ze zijn van juli 1959 en saxofonist Ben Webster staat centraal. Jones' arrangement laat hem mooi uitkomen ten opzichte van het strijkorkest, de trombonisten en de ritmesectie. Het parool op deze cd is: rustig aan, dan breekt het lijntje niet. Een sfeer waarin 'Uncle Ben' zich hoorbaar thuis voelt. Draai deze cd eens op de late avond, in goed gezelschap bij een glaasje wijn. U zult zeker waardering oogsten.

Hessel Fluitman

Muziek uit Chicago kenmerkt zich toch vaak door een blanke-pitruwe-bolster-mentaliteit. Dat is zeer zeker ook het geval met The Engines, een kwartet, onder leiding van saxofonist Dave Rempis. Bassist Nate McBride en drummer Tim Daisy zorgen voor een enorme dosis energie, die de naam van de groep ('de motoren') zekere eer aan doet. Ze leggen op 'Wire and Brass' dampende grooves neer, of zorgen voor een lekker 'forward motion'-gevoel die de blazers de vrijheid geeft die een pittig stuk free jazz nodig heeft. Rempis (op alt- en tenorsaxofoon) en trombonist Jeb Bishop klinken bijzonder goed samen, zeker waar ze de warmbloedige melodieën neerzetten die ook kenmerkend zijn voor het kwartet. The Engines zijn dus goed in balans, en weten op deze nieuwe cd hun energieke podiumact goede gestalte te geven.

Herman te Loo

THE ENGINES
Wire and Brass
Okkadisk

AXYZ ENSEMBLE
Medcezir EBB an Flow
Karnatic Lab

(<http://www.karnaticlabrecords.com>)

VERVOLG CD-RECENSIES

Jazz met Turkse invloeden kennen we in Nederland al verschillende jaren: de groep Barana mixt al jaren moderne jazz met Turkse composities. Ook zangeres Esra Dalfidan timmert er de laatste paar jaar flink mee aan de weg, en met succes. En als we iets verder kijken en de Balkan- invloeden erbij nemen, dan komt ook Stricat met trompettist Gijs Levelt in het vizier. Levelt had als muzikant en als medeproducer een grote hand in 'Medcezir EBB an Flow', de dubbel-cd van het Axyz Ensemble. Dit 14-man sterke ensemble maakt hedendaagse muziek met niet-westerse invloeden. De plaat is de neerslag van een bijzonder project, gerealiseerd in de Amsterdamse volksmuziek en moderne Turkse muziek verweven in één grote suite. Composities en improvisaties in traditionele en hedendaagse stijlen volgen elkaar op. De traditionele stukken zijn van oudsher van generatie op generatie spelenderwijs overgeleverd. Daardoor heeft de muzikant de vrijheid om zijn eigen wezen in de stukken te leggen. Iets wat jazzmuzikanten ook eigen is. Voor de uitvoering van de eeuwenoude volksmuziek heeft het ensemble een aantal Turkse muzikanten met authentieke instrumenten uitgenodigd. Daardoor klinkt deze muziek heel fraai. Door de combinatie met de moderne composities van onder anderen de Turks-Nederlandse componist Selim Dogru, krijg je een voortdurend wisselend muzikaal landschap, met oude en nieuwe muzikale gebouwen. Er wordt in verschillende hedendaagse stukken stevig geïmproviseerd.

Modern-klassiek gerichte mensen biedt 'Medcezir EBB an Flow' de mogelijkheid om oeroude folklore te ontdekken. Folkloristisch denkende luisteraars kunnen via deze cd kennismaken met de hedendaagse Turkse muziek. Voor wie deze cd opzet, ligt een avontuurlijke reis door de Turkse hedendaagse en traditionele muziek in het verschiet.

Hessel Fluitman

Misschien dat de naam Jazzkamikaze al iets prijsgeeft van wat verwacht mag worden bij het luisteren naar de muziek van dit Zweedse vijftal. Het is in ieder geval geen jazz in de gebruikelijke betekenis. Wellicht dat omschrijvingen als 'progressive rock' of 'jazzrock' het meest de muziek van Jazzkamikaze benaderen. Net als op zijn debuut 'Mission 1' (2005) en op het vervolg 'Travelling at the speed of sound' (2007), speelt Jazzkamikaze een repertoire dat verwant is aan de muziek van groepen in de progressieve rockscene als King Crimson, Porcupine Tree, IQ, Transatlantic en de Flower Kings. Hun muziek kenmerkt zich door melodisch complexe composities en het gebruik van elektronische instrumenten in een sterk rockgeoriënteerde ambiance. De avant-garde getinte arrangementen doen nog het meest denken aan het jazzidioom. Met dit in het achterhoofd is 'Sonic Revolutions' de moeite van het luisteren meer dan waard. Er wordt knap gemusiceerd. Technisch is het spel zeer begaafd. Er wordt energiek gespeeld en het parool is 'never a dull moment'. Meer dan op de voorganger is sprake van een coherent geheel. Het lijkt erop alsof de band meer balans heeft gevonden, die overigens bepaald niet ten koste gaat van de creativiteit. 'Supersonic Revolutions' is dus ook een blijk van evolutie.

Frank Huser

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZKAMIKAZE
Supersonic Revolutions
Sevenses Music

Bekijk 'The Making Of' van deze cd:
www.vimeo.com/9985900

CONCERTVERSLAGEN

KENNY GARRETT PRESENTS

Bezetting:

Kenny Garrett (as)
Johnny Mercier (org),
Kona Khasu (b),
Nathan Webb (dr).

Datum en plaats:

21 mei 2010,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Kenny Garrett: weinig avontuurlijk, maar wel heel funky. (Foto: Rosaria Macri)

Kenny Garrett en Nathan Webb. (Foto: Rosaria Macri)

In tegenstelling tot het enthousiaste publiek leek de groep zelf niet erg te genieten van de muziek. Alleen bassist Kona Khasu lachte constant terwijl zijn snaren de speakers achter hem lieten dreunen. En dan was er ook Johnny Mercier die schitterde op zijn Hammond-orgel met losse Lesley-speaker. Zijn spel was uitdagend en melodieus. Overigens ontbraken ondanks het vurige spel van Webb, een drum- en een bassolo. Garrett speelde af en toe wat loze akkoorden op zijn keyboard, maar hij had dat zware ding beter thuis kunnen laten. Zijn klaarstaande sopraansaxofoon liet hij echter onberoerd. Het concert was bepaald weinig avontuurlijk, maar wel heel funky!

Peter J. Korten

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

COSA BRAVA

Bezetting:

Carla Kihlstedt (vi, voc),
Fred Frith (g, bg, voc),
Zeena Parkins (keyb, acc),
Matthias Bossi (d, voc),
Shahzad Ismaily (bg, perc),
The Norman Conquest (geluid).

Datum en plaats:

26 mei 2010,
Bimhuis,
Amsterdam.

Gitarist Fred Frith begeeft zich al decennialang in het niemandsland tussen avant-rock, geïmproviseerde muziek en eigentijdse gecomponeerde muziek. Zijn meest recente groep heet Cosa Brava. Hiervoor rekruteerde hij accordeoniste/toetseniste Zeena Parkins (die in andere groepen ook nog elektrische harp speelt, maar dat hier niet doet), met wie hij in de jaren tachtig en negentig samen met cellist Tom Cora het trio Skeleton Crew vormde. Violiste/zangeres Carla Kihlstedt en drummer Matthias Bossi maken deel uit van de interessante avant-rockband Sleepytime Gorilla Museum.

Cosa Brava met links gitarist Fred Frith. (Persfoto)

Frith concentreert zich tegenwoordig steeds meer op componeren, hetgeen hij doet in een toegankelijke, episodische stijl. Veel van de stukken tijdens het concert (vooral afkomstig van het nieuwe album 'Ragged Atlas', op Intakt Records) wisselen regelmatig van tempo, ritmiek en sfeer. Dat geeft ze iets filmisch mee, en het is dan ook niet zo vreemd dat de schrijver tegenwoordig ook filmscores componeert. Een mooi voorbeeld tijdens het concert is het stuk 'The Wedding' dat hij schreef voor de film 'Drei gegen Troja', van de Turks-Duitse regisseur Hussi Kutlucan. Je kon je er inderdaad een vrolijke bruiloft bij voorstellen, terwijl de bijbehorende clichés zorgvuldig op stal bleven.

Met de viool van Kihlstedt in de hoofdrol neemt de muziek van Cosa Brava regelmatig een folk-achtige wending. De invloed blijft echter ingebed in het Frith-idioom en heeft niets geitenwolensokkerigs. De zware basgitaar van gastmuzikant Shahzad Ismaily en het precieze drumwerk van Bossi leggen daarvoor het fundament. De speelse muzikale humor van de Engelsman Frith maakt de muziek, net als deze folk-inslag, typisch Brits, al komen zijn bandleden uit zijn tweede vaderland, de VS.

Een speciale rol in de band is weggelegd voor The Norman Conquest. Op de cd staat bij hem vermeld 'sound manipulation'. In dat kader is hij een soort aanwezige producer die het klankbeeld mede bepaalt. Live neemt hij die rol ook voor zijn rekening, en dat betekent dat er iemand achter het mengpaneel staat die meer doet dan alleen de band uitversterken. Hij zorgt voor een volle, en orkestrale klank, waarbij de drums bijvoorbeeld klinken alsof ze in de Heineken Music Hall staan opgesteld in plaats van het Bimhuis. Zeker live geeft zijn inbreng de band cachet. Daardoor is de impact van de muziek nog groter dan op de toch al zeer fraaie cd. **Herman te Loo**

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MUSIC MEETING

Datum en plaats:

22 tot en met 24 mei 2010,
Park Brakkenstein,
Nijmegen.

De fabuleuze Cubaanse pianist Roberto Fonseca.
(Foto: Tom Beetz)

Dankzij het prachtige pinksterweekeinde werd de Nijmeegse Music Meeting een geweldig succes. Nooit waren zoveel mensen op dit festival afgekomen en zondag kon over de hoofden worden gelopen. Dit succes kan tevens de ondergang van de festival met jazz en wereldmuziek betekenen. De bedoeling was dat het gratis toegankelijke terrein met eettentjes, grasveld, drie muzikentent en een markt met kunst, de bezoekers zou verleiden om naar de hoofdact in de grote tent te gaan, waar wel voor betaald moest worden. In de praktijk pakte het als volgt uit: de bijconcerten waren van zo'n goede kwaliteit (zoals de Ploctones, de legendarische son-zanger Puerto Plato, de samba van de Braziliaanse Cusuarina, trompettist Erik Truffaz), dat van de duizenden bezoekers maar weinigen de neiging hadden bij te betalen voor de grote tent. Sterker, veel bezoekers wisten niet eens dat er bijbetaald kon worden en bleven in het gras liggen. Zo liepen slechts enkelen met een polsbandje rond waarmee men fluitist Jimi Tenor en percussionist Toni Allen, saxofonist Pee Wee Ellis, trompettist Hugh Masekela of de spetterende salsa dura van La Exelencia kon horen. Ook de fabuleuze Cubaanse pianist Roberto Fonseca, de natuurlijke opvolger van Ruben Gonzales en het hoogtepunt van het festival, zouden die zongenieters moeten missen.

Tom Beetz

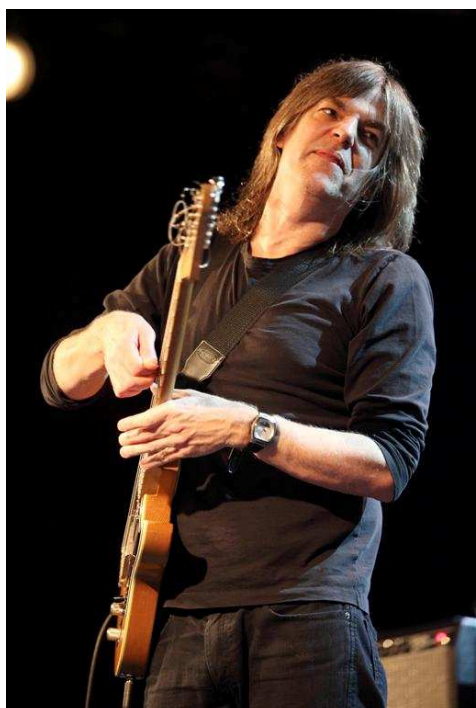
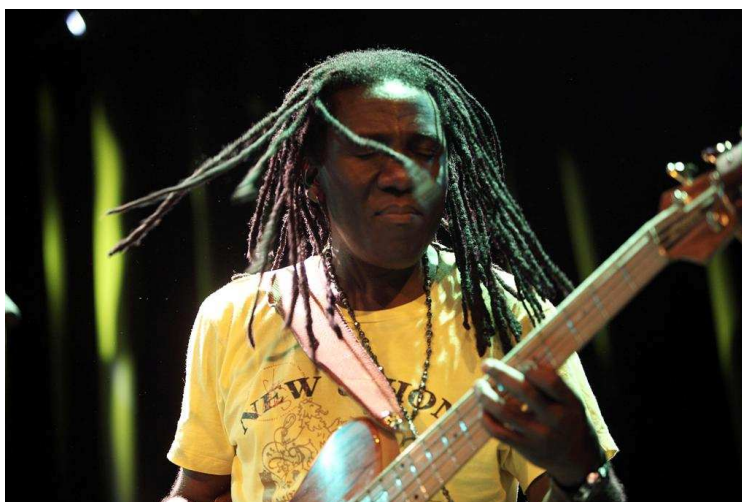
VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

RICHARD BONA/MIKE STERN**Bezetting:**

Mike Stern (gt),
 Bob Malach (sax)
 Richard Bona (bg, voc),
 Dave Weckl (dr).

Datum en plaats:

19 mei 2010,
 De Melkweg,
 Amsterdam.

Het waren niet de eerste de besten die 19 mei op het podium stonden van de Melkweg in Amsterdam. Gitarist Mike Stern, saxofonist Bob Malach, bassist Richard Bona en drummer Dave Weckl, hebben hun sporen in de loop van de tijd ruimschoots verdiend. Liefhebbers van jazz en fusion konden dus niet om dit concert heen. Onze fotograaf Joke Schot was getuige van het dik drie uur durende optreden en maakte deze foto's van bassist Bona (in het geel) en gitarist Stern (in het zwart).

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

TWEE CANADEZEN

In de eerste uitgave van zijn 'Encyclopedia of Jazz' (1960) deelde de samensteller Leonard Feather de muzikanten die hij besprak niet alleen alfabetisch in, hij sorteerde ze ook naar hun geboortedata en naar hun landen van herkomst. Voor de Amerikanen kwam dat neer op de staat waar zij geboren waren en voor de anderen (onder het kopje 'Foreign') voor de natie, waar zij toe behoorden of, in geval van immigratie in de VS, behoord hadden.

Ik herinner mij de kleine verrassing toen ik bij Feather las dat bewonderde helden als Georgie Auld, Gil Evans en Oscar Peterson van Canadese origine waren. Pas later drong het tot mij door dat Toronto, Ottawa en Montreal veel dichterbij New York liggen dan Chicago - om van San Francisco nog maar te zwijgen - en dat één van de roemruchte jazzconcerten door New Yorkse 'boppers' zich in Toronto had afgespeeld: het optreden van Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Charles Mingus en Max Roach in Massey Hall (15 mei 1953).

Inmiddels zijn we decennia verder en is de jazzmuziek meer dan ooit geïnternationaliseerd. Achtergronden en herkomst van muzikanten zijn tegenwoordig zo gevarieerd dat zij er nauwelijks nog toe lijken te doen. Het zal dan ook wel met persoonlijke mei-gevoelens te maken hebben, dat het mij trof toen kort na elkaar de berichten binnen kwamen van het overlijden van twee Canadezen, Gene Lees (op 22 april) en Rob McConnell (op 1 mei).

Gene Lees (1928), die eind jaren zeventig uit Canada naar Zuid-Californië verhuisde, was, behalve de schrijver van talrijke hoesteksten, samensteller van een maandelijkse 'Jazzletter' en tekstdichter van evergreens als 'Corcovado' en 'Waltz for Deb-bie', auteur van enkele jazzboeken. 'Meet me at Jim & Andy's' is mij daarvan het dierbaarst. In een dozijn hoofdstukken laat Lees vaste klanten van deze muzikantenbar in het New York van de jaren zestig de revue passeren. Frank Rosolino was er één van. In tien pagina's beschrijft Lees hoe deze notoire grappenmaker en trombonevirtuoos in een vlaag van waanzin zijn eigen kinderen ombracht en daarna zelfmoord pleegde. Ook bij herlezing blijft het een aangrijpend verhaal.

Rob McConnell (1935) was ventieltrombonist en arrangeur, hoofdzakelijk in en om Toronto. Na dienstbetrekkingen met trompettist Maynard Ferguson en klarinettist Phil Nimmons (albei ook Canadezen), zette McConnell daar in 1968 een eigen ensemble op, The Boss Brass. Drie jaar later volgde de uitbreiding met een saxofoonteam, waarvan alle leden dubbelden op fluit (Moe Koffman van de 'Swinging Shepherd Blues' hoorde er ook bij). Toen had Rob McConnell eindelijk zijn eigen bigband, dankzij hoorns en een uitgebreide ritmesectie 22 man sterk. Het leeuwendeel van het repertoire leverde hij zelf aan. Twee stukken daaruit staan momenteel op YouTube, 'The waltz I blew for you' en 'Street of Dreams'. McConnells kenmerkende trekken als de spanning opvoeren door complete chorussen door de band minus de ritmegroep te laten spelen blijken nog steeds doeltreffend.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

SPECIAL

25 JAAR BOGERMAN BIGBAND

De Bogerman Bigband bestaat dit jaar 25 jaar en viert dat op 18 juni met een galaconcert. Pianist Rob van Bavel en saxofoniste Tineke Postma zullen van de partij zijn. Hessel Fluitman zet voor de gelegenheid de schijnwerpers eens op dit Friese schoolorkest te richten. Hij nam contact op en sprak met leider Anne Oosterhaven.

Het beeldmerk en motto van scholengemeenschap Bogerman in Sneek e.o.

De Bogerman Bigband is niet zo maar een bigband. Het is de schoolband van de christelijke scholengemeenschap Bogerman te Sneek. Deze regionale school wordt gevoed met leerlingen uit de Zuidwesthoek van Fryslân en heeft dependances in Koudum en Wommels. Alleen leerlingen van de scholengemeenschap kunnen lid worden van de Bogerman Bigband. Dat betekent ook dat de bezetting elk jaar wordt aangepast en elke zes jaar volledig wordt vernieuwd. Op de bassist en de dirigent na. Dat zijn de leraar wiskunde Bob Pruikma en de muziekleraar Anne Oosterhaven. Zij vormen ook de ziel van deze band.

Begin jaren tachtig van de vorige eeuw was er binnen het muziekonderwijs veel discussie over het invullen van de muzieklessen. Het bleef vaak bij praten. Oosterhaven was in die tijd part-time-leraar aan het Muziekpedagogisch instituut in Leeuwarden en op het toenmalige Bogerman College. Hij vond dat er ook iets moest gebeuren. Op de eerste dag van het nieuwe schooljaar 1985 - 1986 kondigde hij aan dat hij in Sneek met een schoolbigband wilde beginnen. Wat in de Verenigde Staten kon, moest ook hier kunnen, vond hij. Achttien aankomende muzikanten gaven gehoor aan zijn oproep.

Het doel voor dat eerste jaar was een optreden op een te organiseren Bogerman Big Band Festival. En dat lukte. Tien jaar lang werd het festival gehouden. Toen werd het te groot voor de school en ging de jaarlijkse happening aan zijn eigen succes ten onder. Het Willem Breuker Kollektief speelde er en ook een vroege versie van Bik Bent Braam en de Fra Fra Bigband. Tegenwoordig geeft de Bogerman Bigband jaarlijks twintig à dertig uitvoeringen, van openluchtconcerten bij plaatselijke festiviteiten tot het North Sea Jazz Festival aan toe. De Bogerman Bigband vertoeft ook regelmatig in het buitenland. Binnenkort vertrekken de scholieren naar Praag en Dresden.

De bigband heeft een dubbele bezetting. "Dat moet ook wel," zegt leider Oosterhaven. "Je werkt met kinderen! Er zijn altijd afzeggingen. Studie, sport, optredens met plaatselijke harmonies of fanfares, om allerlei verschillende redenen kan zo'n afzegging voorkomen. Vandaar die ruime bezetting." Als het zo uitkomt, zit de complete saxofoonsectie op de voorste rij. "Ieder moet zijn kans hebben!", is het uitgangspunt. "En een arrangement is snel aangepast". Die grote bezetting is niet alleen een kwestie van organisatie. Het volume van de jonge trompettisten is nog niet zo groot is. Als er acht trompettisten meeblijven is het geluid toch mooi in evenwicht.

De Bogerman Bigband beschikt over een dubbele set instrumenten met P.A. Die zijn eigendom van de school. De school heeft sinds een jaar of zes ook een muziekwerkplaats. Daar kunnen de leerlingen uren kunnen claimen om muziek uit te zoeken en/of te oefenen. Oosterhaven is uitermate trots op deze muziekwerkplaats. De leerlingen maken er driftig gebruik van.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

DE BESTE TRACKS VAN CLARK TERRY

Zoals gekozen door trompettist Clark Terry zelf voor het wekelijkse BBC 3-programma 'Jazz Library'.

Terry's Mood

Album:

Louie and Clark Expedition 2 (Clark Terry en Louie Bellson)

Label: Percussion Power

Mumbles

Album:

Oscar Peterson: A Jazz Odyssey

Label: Verve

Perdido

Album:

Duke Ellington and His Orchestra 1952

Label: Classics

Happy Anatomy

Album:

Anatomy of a Murder (Duke Ellington)

Label: Columbia Legacy

Stomp Look and Listen

Album:

The Complete Gus Wildi Recordings (Duke Ellington)

Label: Lonehill

Diminuendo and Crescendo In Blue

Album:

Complete At Newport (Duke Ellington)

Label: Columbia

Clark's Bars

Album:

Cookin' Complete 1956-7 Sessions met Clark Terry en Jimmy Woode

Label: Fresh Sound

A Sunday Kind Of Love

Album:

Round Midnight (Quincy Jones)

Label: Verve

Daahoud

Album:

Trumpet Summit Meets the Oscar Peterson Big 4 (Clark Terry, Freddie Hubbard, Dizzy Gillespie)

Label: OJC/Pablo

Little Pony

Golden Bullet

Album:

Octet Sounds (Count Basie)

Label: Ocium

When My Dreamboat Comes Home

Album:

The More I See You (Oscar Peterson)

Label: Telarc

Rhythm Ride

Album:

The Hymn

Label: Candid

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

VERVOLG REPORTAGE

Anne Oosterhaven zorgt er voor dat de bigband elk jaar weer een trapje hoger komt te staan. In 1991 won de band de publieksprijs bij de Nationale Onderwijsprijs. En in het voorjaar van 2002 en 2004 won de Bogerman Bigband - in de categorie jazzmuziek - de eerste prijs in de nationale finale van het Prinses Christina Concours te Den Haag.

Door de populariteit van de bigband kreeg de muzikale spin in het Bogermanweb tevens de kans om met leerlingen uit de eerste en tweede klas een apart orkest van zo'n vijftig leden op te richten, met strijkers en al: The Bogys. Er is ook een Bogerman Kamerorkest, dat veelal klassieke muziek instudeert, maar ook uitstapjes maakt naar jazz- en popmuziek. Van the Beatles via Miles Davis tot George Gershwin.

De muzikanten komen na hun schooltijd overal terecht. Niet alleen in de plaatselijke harmonie, fanfare of brassband, maar ook in regionale bigbands als Big Band Friesland, of de Basic Bigband in Sneek. Van de zes koppige regionale groep Groove Department is alleen de gitarist geen lid geweest van de Bogerman Bigband. Het jaarlijkse Friese Liedfestival, Liet 2010, werd dit jaar gewonnen door Janneke Brakels. Ze is als zangeres bij de bigband begonnen. Drummer Haje Jellema is een slagwerker die tegenwoordig nationaal actief is. Hij begon in Sneek.

Is de Bogerman Big Band uniek? Ja en nee. Er zijn in den lande natuurlijk meer orkesten waarin jeugdige musici zich muzikaal kunnen uitleven en ontwikkelen. Als voorbeeld dringt zich dan direct de Muziekschool Amsterdam op, met de Jazzmania en de Focus Big Band onder leiding van Peter Guidi. Maar ook valt te denken aan Zwolle, waar Albert Dam, een oud-leerling van Anne Oosterhaven, op het Meander College de Meander Big Band heeft opgericht.

Het vraagt een hoop energie en hard werken om leerlingen op deze manier vertrouwd te maken met muziek en met musiceren. Je moet als initiatiefnemer en leider van een school-bigband van veel markten thuis zijn. Je moet veel instrumenten (een beetje) kunnen bespelen, kunnen componeren en arrangeren en alert zijn op de mogelijkheden die zich voordoen. Ook moet je de nodige organisatorische kwaliteiten hebben. Lukt het, dan staat er een hoop plezier en voldoening tegenover.

Het zilveren feest van het orkest kent ook een reünie. Het ziet er naar uit dat daar ongeveer 350 oud-leden zullen verschijnen.

Hessel Fluitman (Foto: Persfoto Bogerman Bigband)

NEW YORK CALLING

CRAIG HARRIS: SLIDING HOME

DOOR PAUL BLAIR

At George Wein's 1982 New York festival, one evening's program (recorded for later release on a two-LP set) was entitled "The Young Lions," perhaps the first use of that phrase to describe promising jazz talent. Among the featured players that night were Wynton Marsalis, Paquito d'Rivera, Kevin Eubanks, Jay Hoggard, James Newton, Hamiet Bluiett, Chico Freeman, Anthony Davis, Bobby McFerrin – and trombonist Craig Harris, whose orchestral composition, "Nigerian Sunset," was one of the concert's highlights.

Before long, Harris' resumé included long stints in ensembles led by Sun Ra and Abdullah Ibrahim, as well as recordings with David Murray, Sam Rivers, Henry Threadgill, Muhal Richard Abrams, Lester Bowie, Don Byron, Joseph Jarman and Charlie Haden. Critics enthused about Harris' soulful, swaggering solo work, which had less in common with the fleet playing of bebop trombonists than with colorists like Lawrence Brown and Tricky Sam Nanton, once fixtures in Ellington's brass section.

Harris has done considerable recording under his own name in a variety of contexts: two CDs for Italy's Soul Note label, two for JMT, and two more for Winter & Winter. They're all available for purchase online, as are several compelling independent projects he's put together since then. His Cold Sweat band (dedicated to the spirit of James Brown's music), his Tailgaters Tales group and the cooperative outfit called Slide Ride (bringing Harris together with fellow trombonists Ray Anderson, Joseph Bowie and Gary Valente) have demonstrated how much fun listening to so-called modernists can be.

Harris grew up in Hempstead, out on Long Island and attended SUNY at Old Westbury. He credits one of his teachers there, the late saxophonist and composer Makanda Ken McIntyre, with guiding him onto the musical path he's still following. Still, Harris' profile on the Greenwich Village jazz front was considerably higher two decades ago than it is today.

"Early on," he says, "I was doing loads of playing at places along that Seventh Ave. track downtown. Well, I've continued to be quite active since then, but in a different circle, in another part of the city. True, these days, there's not much of a jazz club scene in Harlem per se. Still, there's a lot of good music to be heard, if you know where to go. In some ways, I think, uptown has been sort of red-lined, in terms of journalists writing about ongoing events up here. The press hasn't done much in covering our activities. Still, I don't worry about it. I just do my work and persevere."

Harris is looking forward to leading his quartet this month at the Rubin of Art on W. 17th St. "The Rubin is a great space in terms of acoustics," he says, "and I've planned the evening with that in mind. The guys with me are people I've been working with fairly regularly for, oh, maybe ten years now: Adam Klipple on piano, Calvin Jones playing bass and the drummer is Tony Lewis. We'll play pieces taken from several extended works we've done together in the past – collaborations with writers that were staged with choreography, blocking, graphics and special lighting. But as far as the music in productions like those is concerned, it's really not all that different from what we might do in a more conventional club setting."

...vervolg op de volgende pagina

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

FESTIVALS

CHAZZ

Westzijde 50, De Hoef

12 juni 2010

(<http://www.chazz.nl>)

Met onder anderen: Colette Wickenhagen and Friends, Ginger, Anne Guus Teerhuis en Cesar Latorre Trabanco (pianobattle).

Chazz is een samentrekking van 'charity' en 'jazz'. Charity Jazz De Ronde Venen is een jaarlijks evenement waarvan de opbrengst ten goede komt aan de allerarmste wereldkinderen.

FUTURE JAZZ CONCERTS 2010

Rondom het Spui, Den Haag

26 juni tot en met 2 juli 2010

(www.futurejazzconcerts.com)

Met onder anderen: David Liebman, Eric Ineke, Martijn van Iterson, Reggie Workman en Ricardo Del Fra.

In het kader van de 20ste IASJ Jazz Meeting, die plaatsvindt in het Koninklijk Conservatorium, zijn eind juni ruim honderd internationale musici in Den Haag. Een week lang laten zij, samen met Haagse jazzmusici, horen waar het in de jazz naartoe gaat: de Future Jazz Concerts. De concerten worden verzorgd door jazzmusici in verschillende stadia van hun professionele loopbaan.

Saxofonist David Liebman, als artistiek directeur verbonden aan de IASJ (International Association of Schools of Jazz), treedt tijdens het openingsconcert op met drummer Eric Ineke, bassist Marius Beets en gitarist Martijn van Iterson. Ook bassist Reggie Workman uit New York en bassist Ricardo Del Fra uit Parijs zijn tijdens de Future Jazz Concert actief. Speciale aandacht zal er zijn voor de veertienjarige pianist Gadi Lehavi uit Tel Aviv. Hij zal samen met Liebman figuren in de documentaire die tijdens de Jazz Meeting en de concerten wordt gedraaid en die 'It's not about the Music...' als titel krijgt. Ook tijdens de eerste IASJ Jazz Meeting (twintig jaar geleden in Den Haag), trad overigens een uitzonderlijk jong pianotalent op: Brad Mehldau.

De IASJ Jazz Meeting is het grootste jazzeducatieve evenement ter wereld waaraan telkens een serie concerten in de vorm van een jazzfestival wordt gekoppeld. David Liebman licht de Meeting toe op You Tube: <http://bit.ly/cLalr7>.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VERVOLG NEW YORK CALLING

"Years ago, I started a non-profit called Nation of Imagination. As an artist, you need some kind of infrastructure that allows you to carry out large projects."

Craig Harris op zijn album 'Black Bone' uit 1983.

"I'm likely to do several more conventional small-group performances in Europe every year. But lately, I've concentrated more and more on Harlem – not so much the Harlem of history but the neighborhood as it exists today, the community where I happen to live. My long-term relationship with Aaron Davis Hall that stretches back twenty years to the time when the poet Sekou Sundiata and I began doing multimedia presentations there. Around that period, Max Roach began doing similar multimedia things. For me, it was simply a question of moving my music into another environment, so that listeners could experience it through a different lens. Since then, we've presented programs at Harlem Stage, which is also on the City College campus, at the Apollo and at the new Dwyer Culture Center on St. Nicholas Ave. at W. 123rd. St."

"And here's something else about Harlem. We're playing more often in what I call 'the brownstones.' You know, someone books a small jazz group into a living room or an art gallery. Maybe thirty or forty guests come in to listen. Some wine and cheese are served, we play a set or two and then send the people on their way. We call performances like these our "Safe House Series" because, in relaxed situations like that, it's safe to be creative."

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 31 mei 2010

1. One For All

Incorrigible (JLP)

2. Nnenna Freelon

Homefree (Concord)

3. Anat Cohen

Clarinetnetwork Live At The Village Vanguard (Anzic)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

VARIA

Saxofonist Yuri Honing gaf 22 mei met zijn Acoustic Quartet een concert in LantarenVenster, Rotterdam. Sinds lang maakte weer een pianist deel uit van het viertal: Wolfert Brederode. Verder stonden Frans van der Hoeven (b) en Joost Lijbaart (dr) op het podium. (Foto: Joke Schot)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

LAATSTE NIEUWS

FINALISTEN DUTCH JAZZ COMPETITION BEKEND

Het Thierry Castel/Jasper van Damme Kwartet, het Alex Koo Trio, het Christian Pabst Trio en de Felix Schlarmann Group staan 10 juli op het North Sea Jazz Festival in de finale van de Dutch Jazz Competition. Zij kwamen als beste uit de voorronden in LantarenVenster (Rotterdam, 9 mei) en het Bimhuis (Amsterdam, 3 juni).

Saxofonist Jasper van Damme werd tot beste solist van de voorronden uitgeroepen. Voor de jurering tijdens de voorronden tekenden Frank van Berkel (programmeur Jazz International Rotterdam en bassist), Ronald Keizer (organisator, producent en docent) en Hans Mantel (presentator, bassist en musicoloog). Laatstgenoemde deed ook de presentatie. De Dutch Jazz Competition wordt elke twee jaar gehouden. De winnaar mag onder meer een cd maken.

ERIC VLOEIMANS BLAAST HOOG VAN DE TOREN

De uitdrukking 'hoog van de toren blazen' kreeg 26 mei in Rotterdam een geheel nieuwe betekenis. Die dag gaf trompettist Eric Vloeimans op de top van gebouw New Orleans een 'feestelijk improvisatieoptreden'. Op 158,35 meter hoogte wel te verstaan. Want zo hoog is het gebouw van 45 verdiepingen op de Kop van Zuid en de Rotterdamse Wilhelminapier. Vloeimans' waaghalzerij markeerde het bereiken van het hoogste punt. In de glazen voet van het gebouw zal na de zomer theater en filmhuis LantarenVenster een nieuw onderdak vinden. (Foto: Joke Schot)

Nationaal Big Band Concours (vervolg pag. 1)

Tijdens het Nationaal Big Band Concours in Hoofddorp werden 29 mei de volgende solistenprijzen uitgereikt:

Jan Willem te Kieft (trompet/Central Heat Big Band),
Adriaan Kramer (trompet/New Manhattan Big Band),
Daniel von Piekartz (piano en zang/Big Band Almelo),
Jan Westerterp (trompet/Big Band Connection),
Eran Har Even (gitaar/Amstel Big Band),
Tom Rudzinskis (saxofoon/Amstel Big Band),
Gerd Pol (trombone/Bigband Allotria).